

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/139/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210502
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512210502.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: S., s.r.o., so sídlom v C., S. ul. č. XX, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený U. S., s.r.o. so sídlom v C., O. 4, P.: XX XXX 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25. augusta 2014, č.k. 7C/317/2012-82, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 125,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 385,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania, zároveň ním zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v exekučnej veci oprávneného S. s.r.o. C. a povinného N. N., nar. XX.XX.XXXX, vedenej pod sp. zn. 11Er/928/2010, EX/9175/10, bola žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora A.. Q. E. na vykonanie exekúcie súdu doručená dňa 24.08.2010, pričom dňa 03.09.2010 exekučný súd poverenie č. 5304 013023* na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 759,42 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 148,08 Eur a zákonným úrokom vo výške 6% ročne zo sumy 759,42 Eur od 31.08.2009 do zaplataenia, trovy predchádzajúceho konania 220,39 Eur a trovy exekúcie. Uznesením zo dňa 30.08.2010, č.k. 11Er/928/2010-11 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.03.2011, č.k. 4CoE/439/2010-27 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čo do zmenkového úroku v časti presahujúcej 148,08 Eur zamietol a toto znesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2011. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ďalej ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj § 7 ods. 2 O.s.p., ako aj ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.). V prvom rade preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom opätovne dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, keďže navrhovateľ vo svojom podaní na prerušenie konania neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybnili správnosť postupu súdu konať nestranne a bez prietahov a ničím neodôvodnil ako zákonný sudca môže byť svojím rozhodnutím priamo dotknutý vo svojich právach, aké konkrétne poznatky mal získať mimo dokazovania a z akého dôvodu by mal byť účastníkom konania vo vzťahu ekonomickej závislosti. Dospel k záveru, že samotné podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR automaticky nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Ďalej konštatoval, že do úvahy neprichádzala ani možnosť prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., pretože v zmysle ust. § 7 ods. 2 O.s.p., v spojitosti s ust. § 25 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., má príslušný okresný súd právomoc riešiť predmetný spor a v súčasnosti neprebíha žiadne iné konanie, od výsledku ktorého by bolo rozhodnutie

tohto súdu závislé, resp. sa nerieši otázka, ktorú tento súd nie je oprávnený sám riešiť. Rovnako zdôraznil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012, č.k. 17NcC/333/2012-13 bolo právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti a toto rozhodnutie je vykonateľné a pre súd záväzné, v súvislosti s čím poukázal okrem iného aj na nález Ústavného súdu SR č.k. ÚS I. 254/2013-10 zo dňa 30.04.2013. Návrh na vykonanie dôkazu listinným dôkazom znaleckým posudkom na preukázanie výšky škody, ktorý zadal navrhovateľ znaleckému ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave, zamietol, pretože znalecký posudok, ktorý nebol vypracovaný v súdnom konaní, nemal charakter znaleckého posudku, ale listinného dôkazu. Uviedol, že znalecké dokazovanie nenariadil a navrhnutý dôkaz pre rozhodnutie súdu za tohto skutkového a právneho stavu považoval za právne irelevantný. Podľa jeho názoru boli tvrdenia navrhovateľa o škode všeobecné po skutkovej stránke, vyjadrené len výslednou sumou, bez skutkovej a matematickej špecifikácie. Neexistujúce, všeobecné tvrdenia nemožno znalecky ani inak preskúmať a preto sú nepreskúmateľné. Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný. Navrhovateľ podľa jeho názoru ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. V prvom rade pripomenul, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 ods. 1 Ústavy SR, keďže otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd. Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. I keď sa v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012, zastával názor, že v zmysle ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z horeuvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v tomto smere, právoplatného rozhodnutia ES pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Uvedené označil za dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prietahy konaní, resp. porušenia ústavného práva, ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si navrhovateľ nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na majetku, čo možno pripísať iba na ťarchu účastníka. Poukázal na rozhodnutie ÚS SR napr. vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. V tejto súvislosti doplnil, že i keď v niektorých exekučných konaniach nebol urobený úkon alebo vydané rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pričom aj keď by takýto nesprávny úradný postup súdu bol daný, navrhovateľ vôbec nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej týmto nesprávnym úradným postupom. Za potrebné považoval vo všeobecnosti uviesť, že v niektorých exekučných konaniach bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním navrhovateľa a súdneho exekútora, ktorí na opakované výzvy súdu nereagovali, dokonca súdny exekútor odmietol vyzvať oprávneného postupom podľa ust. § 40 Exekučného poriadku na predloženie súdom žiadaných písomností. Preto skúmal, či navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci a zistil, že navrhovateľ sťažnosť na prietahy konaní predsedovi súdu nepodal. Ďalej zdôraznil, že navrhovateľ uplatňuje svoj nárok na náhradu škody s poukazom na exekučné konania, v ktorých navrhol vykonať exekúciu alebo viedol exekúciu na svoj návrh na podklade exekučného titulu, a to vo väčšine prípadov rozhodcovského rozsudku, ktorý tak ako bol v mnohých súdnych rozhodnutiach prvostupňových ako i odvolacích súdov a nakoniec i súdu NS SR vyhodnotený ako nezákonný exekučný titul, tzv. nulité rozhodnutie, ktoré nikdy účinky vykonateľného rozhodnutia nemalo, nikdy platne nepriznalo navrhovateľovi žiadne plnenie práve z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorú má navrhovateľ vo všetkých úverových zmluvách upravenú identicky. V takýchto exekučných konaniach s prihliadnutím na oprávneným predkladané

exekučné tituly preto nemohol vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by navrhovateľovi mohla vzniknúť škoda alebo nemajetková ujma. Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Označil za zrejmé, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Poukázal na to, že exekučnému súdu bola doručovaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučný súd o týchto žiadostiach rozhodoval tak, že žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uzneseniami zamietal, resp. exekučné konanie zastavil, vydal poverenie, pričom od doručenia žiadosti do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti ubehol rozdielny, vždy podstatne kratší ako navrhovateľom tvrdený počet dní tak, ako to je zrejmé z osobitnej časti odôvodnenia rozsudku. Z priebežne novelizovaného, no vo vzťahu k návrhu navrhovateľa rovnakého znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom proti takému uzneseniu je na rozdiel od vydania poverenia prípustné odvolanie. Z uvedeného mal za zrejmé, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahovala len také rozhodnutie súdu, ktoré malo za následok vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. S právnym posúdením navrhovateľa o existencii nesprávneho úradného postupu v danej exekučnej veci nemohol súhlasiť, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu, sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade však zistil, že súd vydal v predmetnej veci poverenie na vykonanie exekúcie, preto nebola v danom prípade daná zodpovednosť štátu. Exekučný súd konal tak, že medzi doručeným žiadosťou o udelenie poverenia a jeho rozhodnutím ubehlo nie viac ako 7 mesiacov, ale 10 dní, pričom takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody, preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Na rozhodnutie o náhrade trov konania si v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní vyhradil 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané

lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O.s.p. Ďalej poukázal na to, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. V konaní tak podľa názoru navrhovateľa boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 03.09.2010, a to rozhodnutím o poverení, čo znamená, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 7 mesiacov.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora na exekučný súd dňa 24.08.2010 a dňa 03.09.2010 exekučný súd vydáva poverenie č. 5304 013023* na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 759,42 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 148,08 Eur a zákonným úrokom vo výške 6% ročne zo sumy 759,42 Eur od 31.08.2009 do zaplatenia, trovami predchádzajúceho konania 220,39 Eur a trovami exekúcie.

Uznesením zo dňa 30.08.2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.03.2011, právoplatným dňa 04.05.2011, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čo do zmenkového úroku v časti presahujúcej sumu 148,08 Eur zamietol.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že exekučný súd v príslušnej exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jej zamietnutím vo vymedzenej časti už v 6. deň po jej doručení, pričom v 10. deň po doručení žiadosti zároveň vydal poverenie na vykonanie exekúcie vo zvyšnom prípustnom rozsahu, teda z tohto pohľadu v žiadnom prípade nemožno konštatovať porušenie zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia. V tomto smere preto základné skutkové tvrdenie navrhovateľa v návrhu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia s omeškaním viac ako 7 mesiacov, nemôže neobstať.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014) v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Tento prieskum exekučný súd aj vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z uvedených dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu SR potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo vymedzenej časti v 6. deň po jej doručení a následne vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vo zvyšnom rozsahu v 10. deň po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd za stavu, kedy Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 pre tento úkon súdu stanovoval lehotu 15 dní od doručenia žiadosti, rozhodne nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu nesplnenia prvého zákonného predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu pritom odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa v prejednávanej veci nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať uplatnenou škodou, preto možno súhlasiť s jeho procesným postupom, v rámci ktorého návrh na vykonanie dôkazu predloženým listinným dôkazom - Znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, zamietol z dôvodu jeho procesnej irelevantnosti.

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k

nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp. zn. 6NcC/216/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom Z. K. Z. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. V danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúcej sudkyne a zároveň o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, za dôležité.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 20.01.2014. Skutočnosť, že toto vyjadrenie nebolo navrhovateľovi doručené už pred prvým pojednávaním vo veci dňa 06.11.2013, treba pripísať krátkosti času pri súčasnom zohľadnení zaťaženia súdu prvého stupňa, nakoľko odporca doručil svoje vyjadrenie k návrhu súdu prvého stupňa až dňa 31.10.2013. Na prvom pojednávaní došlo k zamietnutiu návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, pričom toto rozhodnutie bolo zároveň potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením zo dňa 26.03.2014. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ v priebehu konania podal celkovo dva krát v totožnom znení, nerozhodol osobitne, keď uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 20.01.2014 a navrhovateľ proti nemu podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil. Okrem uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že o totožnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd prvého stupňa správne rozhodol jeho zamietnutím opakovane aj v rámci odvolaním napadnutého rozsudku, preto námietka navrhovateľa v tomto smere nemôže obstať. Druhý termín pojednávania bol vytýčený na 25.08.2014, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 17.07.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní, pričom túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 03.10.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd s poukazom na ust. § 224 ods. 4 O.s.p. nerozhodoval, keďže rozhodnúť o nich je povinnosťou súdu prvého stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .